

[Stinus]

plan, som skulle give Namibia frihed gennem frie valg under FN's overvågning. Men vi er ikke nået længere, fordi Sydafrika har forhalet processen. Kravet om flertalsstyre må nu forstærkes over for Sydafrika, og de vestlige lande må gå i spidsen. Den internationale politiske situation må ikke være en undskyldning for ikke at gøre noget i Sydafrika. I dag er det Iran og Afghanistan, som er i centrum, men vi må ikke glemme det sydlige Afrika. Tværtimod bør vi netop nu vise den tredje verden, at vi er parate til at bekæmpe uret overalt i verden, også selv om det skulle komme til at koste os noget.

Udviklingen i Zimbabwe har ikke kun betydning for Namibia. Den har betydning for udviklingen i selve Sydafrika. Både den sorte og den hvide befolkning i Sydafrika vil nøje følge denne udvikling og drage deres konklusioner af den. Forhåbentlig vil Sydafrikas regering drage den konklusion, at det nu haster med at få startet en dialog med de sorte ledere. Det haster endda meget. For den sorte befolkning i Sydafrika bliver det stadig sværere at se alternativet til væbnet kamp for at få afskaffet apartheidssystemet.

De vestlige lande – og her har de nordiske lande igen en særlig rolle at spille – må udnytte alle muligheder, også dem, der koster noget, for at lægge politisk, diplomatisk, moralsk og økonomisk tryk på regimet i Sydafrika for at få det til at gennemføre forandringer. Vi behøver næppe at bruge stærke argumenter for at overbevise de øvrige nordiske lande herom, men Danmark må også se det som sin opgave at overbevise vore andre samarbejdspartnere i den vestlige verden om nødvendigheden af, at der nu gøres en indsats over for Sydafrika.

Udenrigsministeren har selv i dag sagt: det internationale samfunds pres mod Sydafrika må øges og gøres mere effektivt. Det radikale venstre er enigt heri, og vi imødeser nu et dansk initiativ, gerne et nordisk initiativ, med henblik herpå.

**Arne Melchior (CD):**

På CDs vegne vil jeg gerne rette en tak til udenrigsministeren og til regeringen for den redegørelse, vi har fået i dag. Uanset den lille uenighed om metoder med hensyn til deltagelse i de forestående olympiske lege i Moskva, der kom til udtryk i formiddags, vil

jeg godt sige, at jeg kunne ønske mangt et land – også mangt et europæisk land – en udenrigspolitik som den danske og en udenrigsminister som den danske. De bemærkninger, jeg har at gøre, skal ses i dette lys, under denne fælles overskrift.

Der er ingen grund til for mig yderligere at gå ind på situationen i Iran og Afghanistan. Jeg er meget tilfreds med den store overensstemmelse, der hersker her i tinget i et flertal, som jeg vil vurdere til op til 150 mandater, i vort syn på disse to spørgsmål.

En meget afgørende årsag til, at jeg var glad for udenrigsministerens redegørelse, er ikke mindst den henvisning, han i begyndelsen giver til nødvendigheden af sammenhold i den vestlige verden. Udenrigsministeren undlader ikke specielt at pege på vigtigheden af fodslag med USA, som i en så spændt situation, som vi oplever i øjeblikket – måske den mest spændte internationale situation siden den 2. verdenskrig – ganske naturligt må stå som et håb for de vestlige alliancer af forskellig art, for de interesser, for den livsstil, vi har at forsvare. Men jeg er lige så tilfreds med bemærkningen lidt senere i udenrigsministerens tale, hvor han siger, at kravet om solidaritet ikke bør indskrænkes til vor egen landekreds, men bør ansues globalt såvel for andre landes skyld som for vor egen. Jeg er helt enig også i denne betragtning.

Straks efter siger udenrigsministeren, at vore forsvarsudgifter og vore udgifter til bistandspolitikken bør kunne ses som en helhed, idet han gør opmærksom på, at vor rate af bistandshjælp er relativt meget stor. Også dette kan jeg erklære mig enig i, og jeg mener at erindre, at jeg ved afslutningsdebatten før finanslovsforslagets vedtagelse, da talen netop var om u-landsbistand, udtrykkelig gjorde opmærksom på, at CD betragter bistandshjælpen som en del af vore forsvarsudgifter. Altså enighed så langt. Men når dette er sagt, må jeg have lov at tilføje, at vi kan jo nu engang ikke forsvare vore grænser selv med en meget stor bistandshjælp. Derfor kan den omstændighed, at vi næsten gør vor skyldighed på dette område, ikke bruges som argument for, at der kan svigtes det mindste med hensyn til selve det konkrete forsvarssamarbejde i NATO-alliancen, og jeg går næsten ud fra, at udenrigsministeren deler denne fortolkning af hans ord.